

й пукнатъ главата. Тогава тя имъ раздаде всичкия си геврекъ. Тѣ го подѣлиха помежду си, дадоха и на малкитѣ, галѣха ги, цѣлуваха ги и имъ шепнѣха нѣщо, учеха ги. Сжщински хора!... Калинка се захласна, замая се.

Другарчетата ѝ бѣха преобърнали градината, бѣха се уплашили да не е излѣзла сама по улицата и да я е сга-

зилъ трамвай, докато я намѣриха най-после при маймункитѣ. Сити, тѣ сега ѝ даваха за отплата цѣло представление. Гонѣха се по дърветата, мячеха и скачаха. Захласнала се, Калинка бѣше направила муцунка като маймунка. Презъ цѣлия пжтъ тя не чу какво си говорѣха момчетата. Тя се връщаше сякашъ отъ далечно пжтуване, бѣше обиколила свѣта.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЗАВРЪЩАНЕ

Днесъ отново се завръщамъ
въ мѣничката тиха кжша.

Всичко тукъ ми е познато —
бѣхъ и миналото лѣто.

Ето китната градинка
съсъ босилекъ и латинка,

гдето въздухътъ пропитъ е
съ мирисъ сладкъ на липитѣ.

Трепетликиѣ шумятъ,
сякашъ тихо ми шептятъ:

— Ти отново си при насъ!
Въ утринния розовъ часъ

славейче въ листака пѣй;
чурулика ми: здравѣй!

Мой другарь отъ ланшни дни,
въвъ игри и лудини,

вѣтърътъ къмъ менъ се втурна
и въвъ радостта си бурна

буйно милва ме, прегръща,
дрехитѣ ми вѣй, разгрѣща.

И двамина, както лани,
бродимъ въ роснитѣ поляни.

Изъ тревата, пѣстъръ рой,
киматъ ми цвѣта безброй.

Ст. Цанкова Стоянова